

ADVENTHÍRŰK

A MAGYARORSZÁGI H.Ű. ADVENTHÍRŰK-GYŰLEKEZETI KÖZLÖNYE
SORONKIVŰLI SZÁM

Felhívás!

A Magyar Űnió valamennyi gyŰlekezeti tagjához!

Kedves Testvéreim!
ŰdvözlétŰl: 1. Ján. 1, 8—10.

Az elmŰlt hetekben a Generál Konferencia őszi Űlésén vezetŰ testvéreink nemcsak a mŰ anyagi sŰkségeleivel foglalkoztak behatóan, hanem a lelki sŰkségelekrŰl is bŰjt és ima közben tanácskoztak. Ennek eredményeképpen körlevelet kaptam vezetŰ testvéreinktŰl, mely mély hatást gyakorolt reám, elhatároztam, hogy e nekem küldött körlevél nyomán hasonló célzattal szŰlok én is e sorokon keresztül hozzátok. Az év vége felé közeledŰnk. Még van idŰnk rendezni minden mulasztásunkat. MegbékélhetŰnk Istennel és emberekkel.

A munka lassan, de biztosan közeledik a befejezéshez. Tudjuk, hogy a kísértés és a próba, melyen Isten népének át kell mennie, olyan nagy lesz, hogy azokat emberi erŰ által el nem hordozhatjuk. IstenŰnk azonban megígérte, hogy azokat, kik hallgatnak szavára és engedelmeskednek is, meg fogja tartani a megpróbáltatások idején. (Jel. 3, 10.)

Egyes országokban már sok testvérŰnk hite erŰsen próbára van téve. Sokan szenvednek Űldöztetést, sokan bŰrtönt, sokan más szenvedésen mennek keresztül. Mi még mindezek nagy részétŰl meg vagyunk kímélve, mert még a hitben nem vagyunk olyan erŰsek, hogy mindezt elhordozhatnánk.

Péter apostol 2. levelében, 3. fej. 11—12. verseiben az Űr Lelke a következŰkben szŰl az

utolsó idŰk népéhez: „Milyeneknek kell lenni néktek szent életben és kegyességben, akik várjátok és sŰvárogtátok az Isten napjának eljŰvetelét.” Nem vádolnak-e bennŰnket az Igének szavai? Hiszen látjuk, hogy a megnŰvekvŰ gonoszságok közepette a világ lelkŰlete lassan belopakodhatik szŰveinkbe és egyiknél erŰsebben, másoknál kevésbé olyan erŰsen, pusztítják a hitet.

KŰlönösen nagy a veszély, mely ifjúságunkat környékezi. Elvarázsolt talajon állunk s ifjainknak hiányzik a sŰkséges lelki tapasztalat, hogy a sátán mélységeit felismerjék. KŰlönösen állandó gondunkat képezze az, hogy a megnŰvekedŰ gonoszságban miképpen lehetnénk segítségére ifjainknak és a fiatal leányoknak, hogy ne ártson lelki épületŰnknek a világ bŰnös befolyása. Nem tudunk elég sokat és elég buzgŰn imádkozni érettŰk. Miközben ifjainkért imádkozunk, magunkrŰl se feledkezzŰnk el, nehogy a világ utálatosságai a mi szŰveinkhez is megtalálják az utat. Maradjunk hŰségesek alapelveinkhez, melyeket hittel elfogadtunk s melyeknek betartására Isten elŰtt szent fogadalmat tettŰnk.

Testvéreim! Magas lelki színvonalat kell elérni, hogy hasonlók legyŰnk az Űr Jézushoz, hogy a világ balgatagságaitŰl és élvezeteitŰl teljesen szabadok legyŰnk. Aki ezt a színvonalat lelki életében el nem éri, azt a világ lelkŰlete könnyen magával fogja sodorja.

TekintsŰnk be csak saját szŰvŰnkbe. ŰljŰnk le és számoljunk Űnmagunkkal. Vajjon minden tŰlŰnk telhetŰt megtettŰnk-e már, hogy életŰnk Isten elŰtt is kedves legyen? Elmondhatjuk-e a szeretett tanítvánnyal együtt mi is azt: „És akármit kérŰnk, megnyerjük tŰle, mert megtartjuk az Ű parancsolatait és azokat cselekedszŰnk,

amelyek kedvesek Isten előtt." (1. Ján. 3, 22.)
Vajjon csakugyan azokat cselekedszük-e, melyek kedvesek az Úr előtt? Bárha meglátnánk az Úr Lelke által a hiányokat, amelyek életünkben vannak és mindjobban éreznék a megszentelődés és az Isten áldott szent Lelkének életünkben megnyilvánuló hatalma utáni vágyat.

Nem lehetünk megelégedve önmagunkkal. Legyünk megelégedettek a ruházatunkkal, a táplálékunkkal, de ne legyünk megelégedve a saját lelki életünkkel. Ébredjünk fel, kezdjük el élni a komoly és buzgó, Istennek tetsző lelki életet. Emeljük fel ismét családi oltárainkat. Hangozzék a közös reggeli és estéli istentiszteleteinken az otthonban is az Úr nevének dicsőítése.

Térjünk vissza atyáink buzgó hitéhez, az első szeretethez, mely képessé tett a legnagyobb áldozatokra is. Testvéreim! Nincs idő a közömbös, a könnyelmű gondatlan életre. Eljött az ideje a komoly önvizsgálatnak, a bűnbánatnak, eljött az ideje annak, hogy az advent mozgalom tagjai mind az egész szívükkel az Úrhoz térjenek... Itt van az ideje annak, hogy Isten előtt megalázza magunkat ekként könyörögjünk: „Légy kegyelmes Urunk a te népedhez és ne bocsásd szidalomra a te örökségedet, hogy uralkodjanak rajtunk a pogányok: Miért mondanák a nemzetek között: Hol van az ő Istenük.” (Jóel 2, 17.)

Megkérlek k. Testvéreim benneteket, hogy szívleljétek meg e sorokat és ne csak addig kerüljétek a körlevél hatása alá, amíg olvassátok, hanem sokszor vegyétek elő és olvassátok, amíg csak a megtérés utáni vágy valóban nem lett a ti lelki életetek irányítójává. Imádkozzatok az Úr művéért, imádkozzatok, kérlek érettem is, érettem, akin az egész országban folyó evangélizáló munkának legnagyobb terhe nyugszik, kinek legelső sorban is szükségem van a legnagyobb szentségre, de aki legjobban érezi saját emberi gyarlóságát és fogyatékoságát.

Imádkozzunk egymásért. A közös törekvés kösse össze szívünket a felebaráti szeretet elválaszthatatlan kötelékeivel, mert még csak rövid idő és „Aki eljövendő, Az eljön és nem késik.”

Adjon a Mindenható a kitartásban tökéletes akaratot és a teljes megszentelődés véghezviteléhez erőt.

Titeket szívélyesen üdvözölve maradok értegetek imádkozó zarándok társatok:

Michnay László.

Jelentés 1938 évről.

Mielőtt az advent-mozgalom jóléti munkájáról írnék, szabad legyen első sorban is beszámolni az évben végzett lélekmentési és más elvégzett munkáról. A jó Isten kegyelméből 1938-ban 296 lelket vehettünk fel. Az előző évhez viszonyítva 50 lélekkel többet. Uniónk 275 lélek megnyerését tűzte ki célul. Valóban hálásak lehetünk az Úrnak az áldásért, amelyet nyertünk. Egynéhány új gyülekezetet is alapíthattunk. Az Úr után köszönhetjük k. testvéreink önfeláldozó és hűséges támogatásának és derék munkásainknak az elért eredményeket. Isten kegyelme láthatólag nyugszik meg magyarországi művén. Kiadóhivatalunk is jól fejlődik Gyarmati testvérünk vezetése mellett. Tóth Gyula atyafi is a könyvevangélista gárdájával nagyban hozzájárul ahhoz, hogy kiadóhivatalunk jól fejlődjön. Ez évben könyvevangélistáink is minden tekintetben célon felül érték el eredményeiket. A jó Isten áldása a mű ezen ágán is megnyugszik. Vajha az Úr sok értékes fiatal erőt ajándékozna nekünk, kik a könyvevangélista munkát életcéllal választanák maguknak és ennek a nehéz, de szent munkának szentelnék oda egész erejüket és életüket. A belmisszió, szombatiskola, ifjúsági, Tábea-osztályok is lendülettel haladnak előre. E téren nagy segítségünkre van Sohlmann atyafi, kinek évtizedes tapasztalatai nagyban hozzájárulnak az eredmények eléréséhez. Területeink előljárói is példásan és kifogástalanul vezetik a területek ügyeit. Amiről a múltban olyan keveset beszélhettünk, — hogy testvéreink deficitmentesek — most Isten dicsőségére annál inkább elmondhatjuk azt. Egy olyan előljárói és munkás csoporttal, kik hivatásuknak magaslatán állanak, nemcsak jó együtt dolgozni, de biztosítékát adják a további nagyszerű fejlődésnek. Országunkban 1936 végén 2250 tag volt. Rövid két év alatt 2600 tagra növekedtünk. A tiszta növekvés 350 tag. Tizedben és áldozni valóban is a két év alatti növekedés 25%-ot tesz ki. Igaz, hogy még sok, nagyon sok a tennivaló. Hiányzik még a misszióiskola és egyéb iskolák. Nincs még szanatóriumunk sem. Mindezek megvalósítása, az egyéb dolgokkal együtt, a küszöbön áll. Bízunk az Úrban, hogy rövid 3—4 év alatt mindezeket, melyeknek megvalósítását célul kitzítettük, véghez is vesszük. Természetesen számítunk hűséges testvéreinknek erejükhez képest nagy áldozatkészségére. Isten most írja az advent-mozgalom történelmének legújabb fejezetét itt

Magyarországon. A történelem-csináláshoz az Úrnak hűséges, öntudatos és minden áldozatra kész népre van szüksége. Én ismerem magyar testvéreink hitét és buzgalmát s ezért bizakodva nézek a jövőbe és lelki szemeimmel látom már megvalósítva mindazt, ami még csak az én és a ti lelketekben él. Hit hozta létre az Öregek Otthonát is, — szeretet tüze éleszti és fenntartja azt. Ma úgy áll ott a helyzet, hogy 50 személyt, — főképpen öreg nőtestvéreinket — tarthatunk benne el. Ezen kedves öreg testvéreink — kikre mi az Írás szavai szerint úgy tekintünk fel, mint ha édes anyáink és édes apáink volnának (1. Tim. 5, 1—3.) — arra kérték meg, hogy az ő nevükben köszönjem meg a szeretetet, az áldozatkésztséget, amely által lehetővé teszitek azt, hogy emberi sorban élhetnek életük alkonyán. Biztosítanak benneteket, hogy értetek naponként és buzgón imádkoznak, hogy Isten áldása legyen nyilvánvaló rajtatok. Nem lesz érdektelen az, ha megtudjátok, hogy az Ö. Otthonán fennmaradt kb. 30.000 P tartozásból ez évben 6.000 P adósságot és kamatokat törlesztettünk. Ezenkívül a gazdaságban beszerzésekre 9.000 pengőt költöttünk. Ebből az állatállomány és más egyéb gazdasági eszközökre 4.000 pengő esik. Most már valóban elmondhatjuk azt, (amit 6 hónappal ezelőtt nem mondhattunk volna el) hogy az Öregek Otthonában nemcsak házi állatok vannak (kutyák és macskák), hanem lassan állattenyésztő gazdák lettünk s aránylag a birtok nagyságához képest, első gazdák lettünk a faluban. Van egy pár jó lovunk, melyért 1200 pengőt ígért eredeti tulajdonosa, hogy visszavásárolja tőlünk. (Mi 1.000 P-ért vettünk.) Van 5 fejős tehenünk, melyek naponta 40—45 liter tejjet adnak. Egy szép 2 éves üszőnk és 5 borjúnk (3—7 hónaposak). Aprójószágban is állandóan gyarapszunk. Az Úr gondot visel öreg testvéreinkről, mert Ő ezt így ígérte meg (Jer. 49, 11.), de örvendhetünk, hogy Szentlelke eszközül használhat fel bennünket. Bízunk abban, hogy a megajánlott havi és személyenkénti 50 filléres díjat továbbra is örömmel adni fogjátok. Megkérünk ezúton is minden k. testvérünket, hogy legyen szíves és tehetségéhez mértén töltse ki a tizedcedulán az Öregek Otthona részére szánt adakozási rovatot. Ha nem tud havi 50 fillért adni, azt az Úr tudja, de adjon annyit, amennyit tud és amíg mélyen tud érezni az arra szoruló tehetetlenekkel. Senki sem tudhatja azt, hogy mikor kerülhet olyan helyzetbe, hogy mások jószívúságára lesz utalva. Amit most szívünk sze-

rint teszünk, azt az Isten angyalai is felírják. Máté 25. fejezete 31—40. versei szerint az ítélet napján mindazokért meg fog fizetni, amit ekként tettünk az Ő nevében. Miután az Öregek Otthona megtelt, úgy a jövőben új tag csak akkor lesz felvehető, ha valakit az Úr idősebb testvéreink közül elszólít. Tagul csak is az olyan egyedülálló 60 éven felüli keresetképtelen testvérünk vehető fel, akiről a gyülekezet jó bizonyosságot tesz és aki úgy a misszió munkában, mint a tized és áldozni valók gyakorlásában teljes hűséget gyakorolt és nem utolsó sorban, támogatta az Öregek Otthonát is tehetsége szerint.

Nem vehetjük be az olyan tagokat sem, akik csak még alig 1—2 éve lettek megkeresztelve — az esetben, ha előttük régebbi és hűséges tagok várnak felvételre. Kérem a gyülekezetek bizottságait, hogy ezeket tartsák szem előtt és ajánlataiknál gondoljanak a feltételekre. Ha valamelyik gyülekezetben arra érdekes öreg testvérünket az Otthonba akarják ajánlani, úgy a bizottság határozatát idejében a terület előljárójával közöljék, — aki megvizsgálja a kérelem jogosságát és azután sorrendben kerül be egy-egy megüresedett helyre a jelentkező.

Az Öregek Otthonában még sok tenni való vár reánk. Tanácskozni kívánunk arról, hogy a fejlesztés munkáját mely irányba vigyük. Olyan tervekkel foglalkozunk, melyek alkalmasak lesznek arra, hogy még a legidősebb testvérünknek is adni fog munkalehetőséget és egy-két munkanélküli testvérünknek is elhelyezkedési lehetőséget. A jóléti munka terén lépésről-lépésre akarunk előre haladni. Arra kérjük a gyülekezeteink Tábea-egyleteit, hogy támogassanak törekvéseinkben. Minden évben decemberben (lehetőleg a karácsonyi ünnepek előtt egy-vagy két héttel) az Öregek Otthona javára Tábea-ünnepélyt rendeznek gyülekezeteink a Tábea-egyletek segítségével. Megkérünk ezúton is, hogy tegyétek ez ünnepélyeket minél áldásosabbá. Beszéljete a szeretetről és cselekedjete a szeretet szellemében, mert minden szónál szebben beszél a tett. Ezévbén a tábeák és gyülekezetek által rendezett ünnepélyek bevételeiből Uniónkban 2000 pengőt várunk. Ez körülbelül megfelelne egypengős átlagnak. Ezalatt azt értjük, hogy a tábeák tüzzék ki bevételi célul azt, hogy ahány tagja van gyülekezetüknek, annyi pengőt hoznak fel. Természetes, hogy ez Bpsten a legkönnyebb és vidékenként már nehezebb. Nagyon értékelünk azonban minden fillért és a

legkisebb adomány, mely emberszeretetből fakad, előttünk olyan szent és megbecsült, mint a legnagyobb áldozat. Isten is nagyobbra értékelte az özvegy asszony két fillérjét a gazdagabb adományoknál, mert „amaz mindenét odaadta, míg emezek fölöslegeikből adakoztak.”

A „Bizonyágtételek” VI. köt. 270—271. oldalain White testvérnőn keresztül a felebaráti szeretetről úgy nyilatkozik az Úr Lelke, hogy ennek olyan mélyen kellene élni Isten gyermekei szívében, hogy készen kellene lenniök az eltartásra szoruló családtagjaikat magukhoz venni. Ha ez nem volna lehetséges (sajnos, ez Magyarországon testvéreink szegénysége miatt legtöbb esetben a legnagyobb felebaráti és testvéri szeretet mellett sem lehetséges), akkor a gyülekezet gondoskodjék a reászorulóknak szükségleteiről. Közel húsz éve dolgozom az Úr művében és azt kellett tapasztalnom, hogy alig egy-két gyülekezet próbálkozott ezzel, de azok sem bírták e terhet néhány évnél tovább. Nem maradt tehát más hátra, mint intézményesen gondoskodni Isten népének ezen szükségét szenvedő tagjairól és pedig Krisztus Urunk szellemében.

Azt írja White testvérnő, itt idézett helyen, hogy a tagok mondjanak le felesleges díszekről, kényelmekről, hogy az így megtakarított pénzen az inségesek életének megkönnyítésére adakozhassanak. Ezzel a nagy és megerőltető áldozattal szemben — melyet az Úr jogosan vár el tőlünk — mi fejenként és havonként 50 fillért kérünk. Vizsgáld meg Testvérem magadat, hogy vajjon, amikor az Isten Igéje azt írja világosan, hogy ha valakinek van miből élnie és elnézi azt, hogy testvére szükségben legyen, sőt éhezzen, abban az Isten iránti szeretet nem marad meg sokáig (1. Ján. 1, 17—18.); vajjon sokat kívánunk-e tőled, amikor havonta a tized és áldozni valókon kívül még 50 fillért kérünk 50 testvérünk eltartására?

Ésaiás 58. fejezetében leírt, Isten előtt is kedves böjt megtartását hozom javaslatba ezúton is. Előtte kedves az olyan böjt, amikor általa az éhezőnek kenyér jut. Azt olvastam az újságban (Esti Újság 1938. nov. 18), hogy fegházra ítélt rabok, mintegy 187 személy, megkérték az ügyészt, hogy engedje meg nekik azt, hogy egy napon böjtöljenek, hogy az étel árát a felvidék éhezőinek elküldhessék.

Ajánlom, hogy induljon meg közöttünk is és nőjön hatalmas mozgalommá az „Adventisták az Adventistákért” mozgalma. Ha mi is egy

hónapban csak egyszer böjtölünk és nem eszünk azért, hogy az étel árát erre a célra adományozzuk, akkor 50 öregnek böjtünk által lesz enni-
valója. Megszeged e böjt által az éhezőnek a kenyeret? *Ebben és az ilyen böjtben bizonyára kedvét fogja lelteni az Úr?! Testvéreim! Nem volna kedvetek megtenni azt, hogy ebben a böjtben részt vegyetek? Ez biztosan tetszik az Úrnak. Így írja Ésaiás 58. fejelet 5—10. verseiben. Ilyen cselekedetekre Isten áldást ígér.*

White testvérnő így ír még: „*Intézményeinket, melyek az öregekről, gyengékről, árvákról gondoskodnak, fenn kell tartanunk. Ne hagyjuk őket inségben és ne hozzunk szegényt Isten művére. Ezen intézményeket ne csupán kötelességből támogassuk, hanem tekintsük a támogatás lehetőségét a legnagyobb előjogunknak. Ha az Úr látja azt, hogy mi így minden telhetőt megtettünk, másokat is indítani fog arra, hogy ebben a jó munkában részt vegyenek.*”

Eddig szól az Úr kijelentése szolgáló leánya által. Te pedig k. Testvérem, ki most e sorokat olvasod, Isten előtt kérdezd meg azt, hogy mi a kötelességed. Ne felejtse el azt, hogy a szeretet nagyságának fokmérője az áldozat, melyet hozol. Isten irántunk érzett szeretetének fokmérője: a golgotai kereszt. Ez az áldozat eléggé bizonyítja azt, hogy az Úr mennyire szíven viselte megváltásunkat és üdvösségünket. Most az Úr kér arra, hogy te is tedd meg azt, hogy az evangélium hirdetésére kötelezett áldozaton felül havonta adj 50 fillért. Ha nem tudsz ennyit adni, adj kevesebbet, de sokan vannak közöttünk, akik havonta 1 pengőt is tudnának adni. Indítsa fel az Úr szíveinket arra, hogy tegyük azt, ami előtte kedves. Áldjon meg az Úr benneteket és tegyen készsége a jóra. Írja fel javatokra mindazt, ami jót e téren, inségben szenvedő testvéreinkkel tettetek és tenni fogtok. Köszönöm az Unióbizottság nevében is hűséges támogatástokat. Szeretettel üdvözölve maradok atyátokfia Michnay László.

Temetkezési segély- pénztárunkról.

Tudomásul adjuk k. Testvéreinknek azt, hogy ezen jótékonyági alapon megszervezett egyletünket is sikerült egészséges alapokra fektetni. A temetkezési segélypénztárunk egy év alatt 400 tagról 850 tagra növekedett. Ez évben

temetkezésre kifizetett összeg több mint 1000 pengő volt. Megkérünk minden tagot, hogy akik nem rendezték eddig még a temetkezési segélypénztárnál köteleességeiket, hogy pontosan váltásák meg a bélyegeket és ragasszák be a könyvecskéjükbe. 1939. év január havában pedig az egyes gyülekezetekben szolgálatot tevő munkások ellenőrzik és felülbélyegzik a könyvecskéket. Gyülekezeteink azon tagjait, akik még nem tagjai a temetkezési segélypénztárnak, megkérjük, hogy lépjenek be minél hamarább. Nem volna szabad egyetlen adventistának sem kimaradni ebből a jóléti munkából sem. Minél több lépnek be testvéreink közül, annál nagyobb összegeket fogunk tudni kiutalni haláleset alkalmával. Ne felejtjük el azt, hogy 5 évi tagság után már 80 P segélyt utalunk ki haláleset alkalmával. Ezzel ellentétben 30 év alatt sem fizeti be az illető a 80 pengőt. Ezen intézmény egészséges fennmaradása éppen arra van építve, hogy Isten népe állandóan növekszik és ezért a belépő tagok száma is állandóan gyarapodik.

Misszióiskola

Magyarországon.

Az Evangélium győzelmi pályafutását Üdvözítőnk sokféle példázat által mutatta be. Beszélt a mustármagról, a piciny kezetről s a terebélyes fáról, az Evangélium egész világra szóló elterjedéséről. Jézus bemutatta János apostolnak az Evangélium hirdetésének gyors előretörését, amit az apostol a fent idézett szavakkal írt le: „Kijöve győzve, hogy győzzön.” A hármass angyalai üzenet történelme elénk tárja a kicsiny kezdetet, a sok-sok nehézséget, ellenállást, csalódást, amivel az igazság követői minduntalan szembe találták magukat. De az Úr a nehézségek dacára győzelmet mutatott be az Evangélium hirdetésének tekintetében. „És az Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyosságul minden népnek!” (Máté 24, 14.) Idő kellett ahhoz, hogy az adventi mozgalom nagy gépezetének hatalmas lendítőkereke mozgásba jöjjön. De ha mozgásba jön, akkor az az egész gépezetet magával viszi. Még nem is sok idővel ezelőtt az üzenet az egész világon 200—300 nyelven volt hirdetve. 1937. év végén 714 nyelven hirdettetett az adventi üzenet! 1937-ben 65 új nyelven! Öt napenként 1 új nyelv. 1929 óta 320 új nyelv. A

legújabb jelentések arról számolnak be, hogy újabb 250 nyelvre van hamarosan kilátás. Testvéreim, ezen adatok az üzenet gyors befejezéséről beszélnek. A lendítőkerek mozgásba került. 1918-ban 10.544 prédikátor és alkalmazott hirdette az Igét, 1928-ban már 18.866, míg 1937-ben a számuk 28.029-re emelkedett. A tagszám 1937. év végén 8388 gyülekezetben 452.758 volt. 1929 óta a tiszta növekedés 153.203, vagyis annyi, ahány tagja volt a közösségnek 1917-ben.

A lendítőkerek mozgásba került s az üzenet gyorsan halad a befejezés felé. „... És akkor jő el a vég” — mondja Jézus. A hármass angyalai üzenet gyors elterjesztésének szolgálatában álló intézmények száma is gyorsan növekedik. 1915-ben a közösség nyomdái, szanatóriumai, iskoláinak száma 147 volt. 1925-ben már 266, 1935-ben 446, s a múlt év, 1937 végén már 498 volt a számuk. Az üzenet halad előre. A múlt év végén a felekezet 4124 saját imaházal rendelkezővel 620.000 ülőhellyel; ezen imaházak értéke kb. 285.000.000 pengőt tett ki.

Amint az üzenet az egész világon előrehaladt, úgy ezt hazánkban, Magyarországon is láthatjuk. Az Úr megáldotta a közösséget, a nagy nehézségek dacára mindenben előrehaladást láthatunk. Itt Budapesten már régóta rendelkezünk egy nyomdával és kiadóhivatallal. Az elmúlt év folyamán megvalósulhatott egy Aggok Otthona is, ahol idős hű testvéreink, akik munkát már alig tudnak végezni, otthont, meleg otthont találhattak. Áldja meg az Úr ezt az intézményt is, hogy fennállhasson az egész közösség anyagi támogatása mellett. Hirdese azt hogy az adventi hívők közössége a szeretetet ki is éli.

Van azonban egy nagyon fontos intézmény, amellyel a Magyar Unió még nem rendelkezik. Ez a misszióiskola. A szomszéd országok ezt már megszervezték. Ha kicsibe is, de van misszióiskolájuk, ahol ifjak lesznek kiképezve nemcsak az adventi üzenet hirdetésére, hanem benne az általános ismereteket is megszerezhetik. Erre az intézményre a Magyar Uniónak már régen szüksége volt. Most azonban felvidéki magyar vidékek visszacsatolása és a megnagyobbodott Uniónkra való tekintettel ennek a szükségletnek a kielégítése még sürgősebbé vált.

Mi is a misszióiskola célja? A misszióterületeken lévő iskolákban az ifjak írni-olvasni tanulnak, s keresztényi nevelésben részesülnek. A kultúr területeken ezen iskolák célja nem az írásra-olvasásra való megtanítás, — ezt az elemi iskolák elvégzik, — hanem az általános ismerek-

tek kibővítése, s különösképpen az Üzenet szolgálatára való előkészítés. Szüksége van a Műnek istenfélő és életüket az Úr szolgálatára szentelő ifjakra, akik, amint a jövőmondás lelke közli, kiképzést nyernek iskoláinkban, s az üzenetet újult erővel hirdetik. Hány ifjú él ebben a közösségben, akik erre alkalmasak lennének, de kiképzés hiányában nem léphetnek az Úr szolgálatába! Hány és hány adventista szülő szeretné, szívének egy darabját, gyermekét olyan iskolába küldeni, ahol igazi nevelésben és kiképzésben van része?! Az ez év májusában lezajlott konferencián résztvett testvérek megértették, hogy eljött az az idő, amikor komolyan kell foglalkoznunk, egy iskolának kicsinyben való megkezdésével. A megértés áldozathozatal által is kifejezést nyert. Folyó év szeptember végéig tesvéreink munkatársainkkal együtt közel 3.000.— pengőt adakoztak erre a célra. Sokan ígéreteket tettek, összegeket ajánlottak fel. Sokan ígéretüket már beváltották, egyesek még nem tudták. *Kérjük összes testvéreinket, hogy áldozzanak további anyagiakat a misszióiskola megnyitására. Ez az iskola a közösségé, mindannyiunké lesz. A megalapításhoz, a megnyitáshoz kb. tagonként 10. pengő hozzájárulás szükséges.* Sokan ezt nem tudják megtenni, de viszont sokan többet is tudnak tenni, ki tudják pótolni azt a hiányt, ami itt-ott előáll. Testvéreink, tegyétek meg e tekintetben is azt, amit már oly sokszor megtettetek, a töletek telhető legjobbat. Az evangélium szolgálói és a Mű alkalmazottai e tekintetben is előljártak, midőn 25.—, 50.—, 100.— pengővel járultak e nemes célhoz.

Milyen jó lenne, ha az iskolával kapcsolatban egy más cél is megvalósítható lenne: a vidéki adventista szülők magasabb iskolába járó gyermekeinek a fővárosban internátusszerű elhelyezése a misszióiskolával kapcsolatban. Mindezek megvalósítása terheket ró. Bízunk abban, hogy mindenki megteszi azt, amit megtehet.

A megnyitás után gondoljatok majd a fenntartásra is. Határozzátok el, hogy minden hónapban a tizedcedulán feltüntetett „nevelési alap” rovatot is kitöltitek. Ez a fenntartást fogja szolgálni.

Minden reményünk meg van arra nézve, hogy külföldi testvéreinktől a misszióiskola megalapítására adott minden pengő után ők is egy pengőt adnak. Ha az adventi közösség tagjai más országok részére is jó szívvel készek adakozni, úgy legyen ez példa a mi részünkre is.

Várjuk az év végéig a misszióiskolára szolgáló külön adományaitokat. Tegye az Úr gyermekei szívét készségessé az adakozásra, s adjon Néktek erre lehetőséget is.

Jenik Gy.

Isten ígéretei.

Az elmúlt két hónap alatt nagyon mozgalmas napokat éltünk át. Úgy éreztük, hogy egy, hatásaiban minden más háborút felülmúló háború tör ki. Aggódalom töltötte el mindannyiunk szívét, a világ gyermekeinek szívét pedig félelem. Sokan nem bírták már idegekkel a háborús feszültséget. Isten azonban még nem akarta ítéletre bocsátani a világot. Elküldötte angyalát, hogy a háború pusztító szeleit visszatartsa. (Jel. 7, 1—4.) Ami késik, az nem múlik. A veszedelem nem múlt el fejünk felől. Isten csak arra adott gyermekeinek időt, hogy a béke áldásos napjait használják fel arra, hogy a bekövetkezőkre készüljenek elő. Aki felkészülve várja az eseményeket, arra felig sem hatnak a dolgok úgy, mint akit ugyanaz váratlanul ér. Egyébként is, mint a világosság fiai, tudjuk azt, hogy mindezeknek meg kell lenni. Az Úr Jézus ezeket a háborús készülődéseket első helyen sorolta fel azok között az előjelek között, melyek az Ő közeli eljövetelét s vele kapcsolatban a világ pusztulását hirdetik. Máté 24. fej. 6. versében világosan látjuk, hogy ennek meg kell lennie. Kétezer évvel ezelőtt mondotta ezt az Úr és hozzá tette azt is, hogy: „meg kell lennie.” Meg is lett. Láthatjuk beteljesedni mindazt, amit csak előre megmondott. Az Úr Jézus ismerte azonban a gyarló embert, s tudta, hogy a háborútól való félelem nem csak a világ gyermekeinek lelkét tölti majd el, hanem Isten gyermekei között is úrrá lesz a lelki egyensúlyt felbontó rémület. Az Úr tudja jól, hogy milyen veszedelmet jelent az, ha az emberben a félelemérzet vesz erőt s ezért a bátorítás hangján szól hozzánk és ezt mondja: „*Meglássátok, hogy ezek miatt meg ne rémüljete!*” Isten gyermekeihez egyáltalán nem illik a félelem, a rémület. Hát nincsenek-e ígéreteink, melyeket az Úr életünk különféle helyzeteire vonatkozólag adott? Minden attól függ, hogy én személyesen mennyire értékelem ezeket az ígéreteket és milyen mértékben bízom azokban. Jób könyve 5. fej. 20. verse, vagy a 91. Zsolt. 1—10. versei háborús időkre Isten segítségét ígérnek nekünk.

Most az a kérdés, hogy mennyire hiszem el azokat az ígéreteket a magam tulajdonának. Ha hiszem azt, hogy Isten hűsége: pajzs és páncél, úgy mint azt a 91. Zsoltár 4. verse mondja, akkor tudnom kell azt is, hogy ez a pajzs és páncél jobb fedezék és oltalom, minden más emberi bölcsesség által készített óvó helyeknél. Eléshetnek, elpusztulhatnak ezek és tízezrek körülöttünk, de bennünket nem érhet baj, mert Isten ezt így ígérte. De ennek ára az, hogy a béke napjaiban azt mondjuk: „Az Úr az én oltalmam.” És ezt ne csak mondjuk, hanem életünk is igazolja ugyanezt. *Azért igen fontos számunkra az, hogy a béke még rendelkezésünkre álló napjaiban, mélyítsük ki szövetségünket és kapcsolatainkat az Úrral.* Ne csak a rémületszülte oltalom-keresés nyilvánuljon meg bennünk, hanem a hívő ember céltudatos bizalma Isten ígéréteiben. Ebben pedig gyakorolni kell magunkat. Ésaías prófétán keresztül az Úr a következő figyelmeztetést küldi: „Vajha figyelmeztél volna parancsolataimra! Olyan volna békességed, mint a folyóvíz és igazságod, mint a tenger habjai”. A veszedelem napjában válik nyilvánvalóvá az, hogy mi a hitnek és az imának emberei vagyunk-e vagy pedig nem.

Isten ígéreteket tett. Ő ezeket az ígéreteket soha sem bánta meg, sem nem vonta vissza. Ott áll a Bibliában mind a 30 ezer ígélet, melyből kié-kié annyi, amennyit elhisz és a maga boldogulására felhasznál. Ezt világossá szeretném tenni minden k. Testvérem előtt. Ha például János ev. 14. fej. 1—3. verseit olvasom, két ígéletről is beszél ott az Úr. Megígéri, hogy elmegy helyetkészíteni és a másik az, hogy ismét eljön magához venni azokat, akik tanítványai. Ezeket az ígéreteket nem csak a 12 tanítványnak tette az Úr, hanem mindenki számára. Mindenkié tehát ez az ígélet, de a valóságban csak azé, aki azokat el is hiszi. Itt áll a Bibliában: „Ismét eljövök és magamhoz veszek titeket.” Most már azok, akik azt nemcsak olvassák, hanem el is hiszik, amit itt ígért az Úr, azok tulajdonává lesz az Úrnak ígérete. Azok szerint is fognak élni és készülődni az Úrral való találkozásra, mert hisz tudják azt, hogy ami itt ígérve van, az a számunkra valóság. Már most valóság. Tehát ne rémüljünk meg attól, aminek úgyis be kell következni. A megpróbáltatások elől senki sem vonhatja ki magát. Ezek az egész világra eljönnek (Jel. 3, 10.), hogy megpróbálják a föld lakosait.

Furcsa dolog az, hogy éppen mi rémülünk

meg a bekövetkezendő dolgok várásától, akiktől a világ éppen a vigasztalás és a bátorítás erejét várja. Nekünk az a feladatunk, hogy Isten Lelkének erejével álljunk őrhelyünkön s a veszedelem napján nyilván lássa meg mindenki azt, hogy a mi Istennel való lelki közösségünk nem farizeuskodásból, a mások megtévesztéséből állott, hanem az Úrral való összeköttetésünk élő, valódi volt.

Szálljunk magunkba. Vizsgáljuk meg eddigi életünket, hogy vajjon mennyire egyezett életünk és eljárásunk azzal, amit hiszünk, vallunk és hirdetünk. Ennek a magunkkal való leszámolásnak okvetlen be kell következni. Minél hamarabb csináljuk meg ezt magunkkal, annál jobb. Az Úr történelmet akar csinálni, mert a történelmi óra ütött. Felkészületlen, rettegő szívű férfiakkal és asszonyokkal Isten nem tud történelmet csinálni. Szánalmas vergődésünkből ki kell lépni a világtörténelem pódiumára. Látnyosságává leszünk a nemzeteknek. Mennyi szégyent és gyalázatot fog kellene elhordozni csak azért, mert Isten népe nem ügyelt az idő szavára és nem készült el az eseményekre.

Jelenések könyve 7. fej. 3. verse világosan mondja azt, hogy Isten a háború pusztító szeleit visszatartja, hogy az elpeccsételésre idő legyen. Egy bekövetkezendő világháború esetén nem tudjuk, mi lesz a sorsunk, de egyet tudunk; és pedig azt, hogyha a Szentlélek által a teljes váltság napjára elpeccsétellettünk, akkor nekünk sem a világ, sem a háború, sem az ördögök hada nem árthat, mert üdvösségünket senki tőlünk el nem veheti. Már pedig ez a fontos. Nem az a fontos, hogy itt mennyi ideig élünk, hogy milyen jó dolgunk volt, hogy milyen képzetek voltunk. Isten előtt mindegy az, hogy ki élt 20 vagy ki élt 100 évet. Nem fontos, hogy hány évet éltünk, hanem az a fontos, hogy hogyan éltük le az életünket.

Isten Igéje azt tanácsolja nekünk, hogy a Szentlelket életünkkel meg ne szomorítsuk, mert Ő végzi az elpeccsételés munkáját. (Eféz. 5, 30.) Nos, kedves Testvérem mire használod fel az Úrtól nyert időt? A béke áldásos napjait? Az Úr Jeruzsálem pusztulása előtt azt mondta a nemzeteknek: „Vajha megismerted volna te is, csak a te mostani napodon is, amik néked a te békességre valók.” Ez az én kérésem is a mennyei Atyánktól, hogy engedje felismernünk kötelességeinket e mostani időkben, amelyek mind az üdvösségünkre valók.

Bizunk Isten ígéréteiben, mert azok iga-

zak. Adjon kegyelmet az Úr mindenkinek, hogy mi is megtehesünk mindent, hogy megállhasunk akkor, amikor az embernek Fia eljön.

Michnay László.

A laikus munka megindult.

Örömtelt szívvel jelenthetem, hogy a jelek szerint népünk felfogta Jézus parancsát és a jövőmondás lelkének komoly utasítását. Már is százak hajlandók magukévá tenni azt az evangélizáló módszert, amely két ezer éve az evangélium akkor még népszerűtlen üzenetének indulásakor oly nagyszerűen bevált, és győzelemre vitte a feladatot.

Mindhárom terület bizottsága, előljárója, a munkáskarral karöltve még október elején megszervezte a laikus bibliamunkásokat kiképző tanfolyamokat. E jelentések szerint Keleten 11, Nyugaton 11 és Középen 14 tanfolyam indult. Egyedül Budapesten és környékén 260-an jelentkeztek a tanfolyamra. Mily nagyszerű gárda. És milyen lelkesen tanulnak. Tudják, miért teszik! A cél oly nagyszerű, hogy minden fáradtságot megér. Hiszen, aki eljövendő, nemsokára eljő és nem késik. „Boldog az a szolga, akit az ő Ura ilyen munkában talál.”

Szívetekbe óhajtjuk vésni a tanfolyam célját, mely nem az okosítás és szellemi kiképzés, hanem gyakorlati lélekmentő laikus munkatársak nevelése. A bizonyítvány elnyerésének is a gyakorlati munka képezi előfeltételét.

„Az angyalok látják, hogy e nemes munkát elhanyagolták-e vagy csak úgy kontár módra végezték azt, kik magukat keresztényeknek tartják. Szomorkodnak azon lelkek felett, akik e hanyagság folytán elvesztek. Ők nem foglathatják el helyeiteket és nem oldhatnak fel kötelességeitek alól. Ha megtehetnék, örömmel tennék meg, mert tudják, hogy a ti örök boldogságtok függ attól, hogy miként használjátok fel a reátok bizott talentomaitokat, értelmeteket és egyéniségeteket. Nem végezhetik ugyan a ti munkáitokat, de készen állnak arra, hogy együtt munkálkodjanak emberi eszközökkel, midőn azok lelkeket vezetnek Jézushoz, vagy lelkeket gyógyítanak, megmentésükre adott kifogyhatatlan ajándék által.” Felhívás 35. o.

Megható látvány volt, mint álltak fel némely helyen 20-30-an is. Ezzel jelezték, hogy egy lélekkel megkezdték a gyakorlati bibliamunkát.

Ki számíthatja ki e mozgalom hatásait? Végtelen az, az örökkévalóságba átmenő. Látomások teljesülésének korát éljük kint a világban, népek történelmében, de az evangélium művében, a gyülekezetekben is. Az a mozgalom, melyet az Úr szolgálója oly világosan szemlélt: „Éjjeli látomásban jelenetek vonultak el szemeim előtt, melyek nagy reformáló mozgalmat ábrázoltak az Isten népe között . . . Testvéreink közül százak és ezrek látogattak családokat és nyitották meg emberek előtt Isten Igéjét . . .” (Bizonyosságtételek IX. 126.)

Nemsokára Magyarországon is megvalósul és szívünk örömpesve fogja látni, hogy hozzák el „fiaikat ölükben és leányaikat vállukon.” Az Úr parancsa: „Ne tiltsd meg! Nyujtsd meg köteleidet és erősítsd meg szegeidet!” (Ésa. 54, 2.) Eljött ez ígék teljesülésének ideje. Munkára fel!

Sohlmann Károly

Aratási Hálamunka befejezése.

Október elsején indultak közösségünk tagjai és egész munkáskara az Aratási Hálamunkába.

Hűséges tesvéreink igazi lelkesedéssel indultak e munkába és sok gyülekezet, különösen Budapesten és környékén már elérte céljának 80—90 százalékát. Meg kell állapítsuk, hogy az Aratási Munka az idén nehezebb, mint tavaly volt, de ugyanezt mondtuk tavaly is. Ez azt igazolja, hogy a munka évről-évre nehezebb lesz. Most kaptunk jelentést a spanyolországi A. H. M.-ről, valamint a Közép-amerikai testvérek munkájáról. Mindkét helyen fokozódó nehézségek között végezték az idén a munkát. Kétségtelen, hogy az ellenség mindent meg fog tenni, hogy megakadályozza bátor és hűséges tagjainknál a missziókat támogató munkájukat és így elvágja a misszióterületek anyagi utánpótlásának lehetőségét. Spanyolországból ezt írja egyik testvérünk:

„Szép Spanyolország földje évek óta gyászol. A borzalmakat toll nem írhatja le. A polgári népet állandóan gyilkolják s a sokat szenvedett, megkínzott nép közül százak és ezrek szállnak előkészületlenül a sírba.

Évek óta térdeinken dolgozunk és kérjük az Urat: küldje el angyalait az otthonokba, ahol valamikor egyszer hallották vagy olvasták az

Isten Igéjét és Szentlelke által érintse a szíveket, hogy ezek a lelkek valamiképpen elfogadják az örök életet jelentő igazságokat. Gyülekezeteink be vannak zárva, a kiadóhivatal és a könyvevangélisták tétlenek, a prédikálás megszűnt, de az alkalmi látogatások és bátorító szavak, dacára a halálbüntetésnek, mely ezekért jár, hisszük, hogy meghozzák gyümölcsüket. *Oh hányszor fogadtuk meg azóta Istennek, hogy kegyelme által sokkal többet fogunk embertársainkért és Jézusért tenni, ha gondviselése még egyszer békekorszakkal ajándékoz meg bennünket.*

Ha nehezen is megy a munka hazánkban, tegyünk meg minden lehetőt, hogy begyűjthessük a kévéket és Isten befejezés előtt álló műve hiányt ne szenvedjen. „Dolgozzunk, amíg a nappal tart, mert eljő az éjszaka — mondá Jézus — amikor senki nem munkálkodhat.” Hazánk is komoly napokat élt át; másként is történhetett volna minden, ha a Gondviselés jóságosan felettünk nem őröködik. A Jézust várók gyülekezete legyen méltó elhívásához és hű megbízatásához. Várjuk mindnyájatoktól az A. H. M. befejezéséről szóló jelentést.

A Magyar Unió Belmisszió Osztálya

Mit tehetnek Tábéáink a télen ?

A jóléti munka, mint korunk és a körülmények egyik legsürgetőbb követelménye, mindjobban előtérbe nyomul. Mi, mint Krisztust váró keresztények, kik az egyedül üdvözítő Krisztust és mentő Evangéliumát prédikáljuk, évekkal ezelőtt felismertük a keresztény szeretetszolgálat parancsoló szükségét; ám egyéb munkák által elfoglalva, egyes tagjaink tétlensége folytán kifelé nem sokat tehattünk.

Jézus tanácsa az, hogy szerezzünk magunknak barátokat. Pál apostolon keresztül pedig meghagyta, hogy tegyünk jót mindenkivel, mindenek előtt azonban hittestvéreinkkel.

Megható az a lelkesedés, amellyel egyes tagok a jóléti munkára nemcsak jelentkeznek, hanem abban évek óta tevékenykednek. Nagyszerű tény az, hogy a szerető szív találékonnyá lesz és utat-módot talál a jötevéésre, ahol a közőny, vagy meg nem értés, csak akadályokat lát. Magam tapasztaltam, hogy mit termeltek semmiből oly szívek és kezek, melyek a jóléti munka

nagyszerűségét felfogták és átéreztek. Valahogy meg kell lássuk mindannyian, mennyire szükséges minden tagnak tevékenysége, vagy legalább segítsége; meg kell lássuk: mi mindent lehetne tenni, hogy szenvedő embertársainknak elvíggyük a szeretet Evangéliumát és érintkezésbe is jussunk olyanokkal, akiket egyedül így lehet megközelíteni.

Kikre számíthatunk ?

E munkában az egész gyülekezetre számítunk. A jóléti munka nemcsak a „Tábea” nőegyletnek dolga, hanem az egész közösség feladata; abban nők és férfiak egyaránt részt kell vegyenek. Aki nem tud termelni, az segíthet eladni, vagy segíthet gyűjteni, de mindenekelőtt segíthet havi adományával, illetve tagdíjával. Ezeket a tagdíj beszédéseket pontosan szervezni kellene minden gyülekezetben.

Nem áll az, hogy csak a nagyobb gyülekezetek végezhetnek jóléti munkát. A legkisebb csoport is nekiláthat e munkának és már 4—5 ember is csodákat művelhet, ha időt, erőt és szívet szentelnek e célnak. Meg vagyok győződve, hogy felhívásunk nem hull köves talajra, hanem gondolkozóba ejt sok-sok lelket. Meg kell értenünk, hogy amit tenni akarunk embertársainkért, a gyakorlati Evangélium által, azt a még rendelkezésünkre álló rövid idő alatt kell megtennünk. Avagy mivel fogjuk igazolni a fel nem ismert, vagy ki nem használt alkalmakat? Mentsük magunkat mások tunyaságával?

Üljenek össze a gyülekezetek bizottságai és tárgyalják meg ezt a kérdést is. Vessenek fel gyakorlati problémákat és keressenek megoldási lehetőségeket. Biztosítlak benneteket, hogy az olthatatlan szeretet találni fog megvalósítható tervet, mert Krisztus szeretetét letörni, vagy elcsüggeszteni nem lehet.

A „Tábea” nőegyletek feladatai.

A jóléti munkában különös szerep vár a „Tábea” nőegyletekre. Az igazi „Tábeák” nem otthon dolgoznak, hanem lehetőleg hetenként közös munkaórákon tevékenykednek. Őszintén kívánnám, hogy minden „Tábea”-nak lenne egy valamire való varrógépe és egy raktár-szekrénye. De még ezeknél is fontosabb, hogy legyen egy hivatása tudatában élő, szolgálatra kész vezetője, kinek oldalán megértő „Tábea” bizottság és egyéb tisztviselők állanak. A jóléti munkához pénz kell, ezért van szükség a tag-

díjakra és egyéb bevételi forrásokra, hogy ilyen módon bizonyos forgótökével rendelkezzen a „Tábea”, mert forgótöke nélkül nem tudnak létezni.

Rá szeretnék mutatni arra a visszás állapotra, amely a „Tábea”-k kebelében kialakult, hogy a nyár folyamán, sőt az őszi folyamán is a tevékenység szunnyad, hogy ne mondjam, alszik és úgy október végén, november elején kezdenek valamit tenni, a „buzgók.” Pedig a téli munkára mindjárt a nyaralás befejezése után, kora ősszel kellene már készülni, mert a gyapjú mellénykéket és általában minden gyapjú holmit nem decemberben, vagy januárban vásárolnak a vásárlók, vagy igényelnek a szegények, hanem a tél beállta előtt. Ezért szeretettel kérem a „Tábea” vezetőket és az illetékes vezetőket, haszatok oda, hogy a munka augusztus hó vége felé megkezdődjék minden „Tábea”-ban.

Mit tehetünk?

A jóléti munka irányuljon befelé és kifelé. Egyiket sem szabad elhanyagolni. Vegyük szemügyre először a *belső* munkát. A különböző tervekre legtöbbször azt a választ kaptam: „Nincs pénzünk!” Hogyan lehet a semmiből pénzt teremteni? Igenis lehet. Miskolci gyülekezetünk 1929-ben vagy 30 pengővel kezdte munkáját. 1937-ben évi forgalmuk meghaladta a 10 ezer pengőt. A legnagyobb tőkebefektetés: a hit. „Kérjétek és megadatik néktek.” Persze, az imát gondos tervezésnek és szorgalmas munkának kell kísérnie.

Mit tehetünk?

1. „Tábea” esték és ünnepélyek kiállításal, esetleg falatozóval egybekötve. (A falatozóhoz szükséges élelmiszert pénzben vagy természetben, a testvérek gyűjtés útján adhatják össze.)

2. Olcsó bevásárlás és árusítás.

Ajánlatos elmenni nagyobb cégekhez, ahol olcsó maradék, kötött-szövött árut kaphattok. Ezekből az anyagokból szegényeinknek alsó, vagy felső ruhát készíthettek, vagy szép munkával kiállításra való dolgokat csinálhattok. Álljanak meg a „Tábea”-vezetők néha kézimunka üzletek előtt és nézzék meg, mi az időszerű és újszerű. Vegyétek meg a „Tündérujjak” című kézimunka lapot, tanulmányozzátok azt. Nagyszerű dolgokat lehet csinálni, melyeket mindenki szívesen vásárol. Így pl. konyha terítő-készlet, konyharuhák, törülközők, konyha- és díszkötények, papucsok, férfi- és női alsónemű, női pon-

gyolák, gyapjúkendők, mellénykék, harisnyák, kesztyűk, sapkák és nyakkendők, matyómunka, selyem-kendő, zsebkendő, kötött és horgolt finom holmik, terítők, gyapjú- vagy selyem faliszőnyegek, ágylőkék, díszbabák, papír- és selyem- és gyapjú-virágok, fakanalak, kő- és zománc edények, stb.

3. Mindenből lehet pénzt csinálni. Szereztek posztó-, selyem- és bőrhulladékokat, csináljatok belőlük cipőtisztítót, tűpárnát, ülőpárnát, piaci kosarat, stb.

4. Vidéki munka lehetősége. Természetesen más a munkalehetőség a fővárosban és a nagy városokban, mint a községekben és a falvakban és mégis mindenütt lehet dolgozni. Béreljétek egy drb. földet, vessétek be burgonyával, vagy kukoricával, vagy búzával, vagy lennel, vagy ricinus-maggal, vagy gyógyfűvel és az aratás a tiétek lesz. Vagy vállalatok felesbe bizonyos területű földet. A „Tábea” foglalkozhat baromfi-, vagy libatenyésztéssel és a befolyt tiszta jövedelem a „Tábea” tőkéjét növeli.

5. A „Tábea”-nak „kintlévőségei” is vannak, nemcsak a tagoknál, hanem a természetben is. Gyűjtsetek hársfa-, bodza-, fodormenta-, pemetefű- és székfű-virágot. Jó az eladásra még télen saját szegényeitek számára is. Főzzétek be olcsó gyümölcsből gyümölcsízeket (szilva és csipkerózsa) és paradicsomot. Ezeket el is lehet adni, de a szegény betegnek is jól esik egy üveg lekvár, vagy egy üveg must.

6. Külön fejezetet érdemel a tészta-készítés, mert házunkban a liszt és tojás elég bőségesen van. Tarhonyát, csigatésztát, laskát, kockatésztát lehet készíteni kézzel, vagy géppel. Áhol sok a méz, ott hosszú ideig elálló mézeskalácsot készíthettek.

7. A helyzethez és körülményekhez mérten sokféle munkalehetőséget találhat a körültekintő és találékony „Tábea”-bizottság, amelyeket mi itt föl sem említhetünk. A fő az, hogy a Nőegylet tevékenykedjen és az egész gyülekezet jóléti munkát végezzen. Nem szabad figyelmen kívül hagyni azt sem, hogy a „Tábea” ne hitelezzenek ki nagyobb összeg erejéig, mintsem azt forgótökéjük megengedi. Arra is vigyázzanak, hogy adósságra ne vásároljanak Tábeáink sem.

Külső munkák.

1. Keresztény szeretetszolgálat minden, amit az utcán, az otthonban, az ismerősök körében teszünk, hogy segítsünk.

2. Akár a hatóságtól kapott címek, akár

magatok által gyűjtött szegények vagy betegek meglátogatása. Tehát szegény- és betegkezelés.

3. Ajánljátok fel segítségeteket a hatóságok jóléti ügyosztályának, vagy társadalmi egyletnek. Pl. szegények, vakok, tüdőbetegek, gyermekek részére való gyűjtésben segédkezhettek.

4. Ruha-ajándékozás karácsony előtt. Ajándékozatok tehetségetek szerint alsóruhát, vagy felsőruhát használt vagy új állapotban a város szegényeinek, egy kísérőlevéllel.

5. Készítetek vándorkosarat a csecsemők részére és megfelelő levél kíséretében adjátok át az illetékes hatóságnak.

6. Menjetek el a jóléti ügyosztályhoz és kérjete nyersanyagot, melynek megvarrását ti ingyen vállaljátok szegények, vagy árvák részére. Ingyen konyhát létesíthettek, hol hetenként egyszer-kétszer tiz, húsz, harminc embernek egy tál ételt és kenyeret adtok. A ténykedést persze be kell jelentenetek a polgármesteri hivatalnál vagy előljáróságnál.

7. Miután felismertük a kifelé való munka fontosságát és benne azon előjogunkat, hogy dolgozhatunk nyomorúságba jutott honfitársainkért, nem szabad még sem szem elől téveszteni azt, hogy a kifelé való munkánk nem lehet a befelé végzett munka rovására. Helyénvaló az Úr Igéjének intelme: *„Mindenkivel jót tegyetek, de kiváltképpen a ti hitetek cselédivel.”*

Céltudatosság és fáradhatatlanság.

Ne feledkezzünk meg a munka sokfélesége közben saját szegényeinkről. Ha jön a tél, könnyebb segíyezni szegényeinket természetbeni adományokkal, mint készpénzzel. Ezért tanácsos, hogy a gyülekezetek nyárutóján gondoljanak szegényeinkre és külön adakozásból, vagy a szegénypénztárból, a „Tábea“-ból gyűjtött tőkéből burgonyát, lisztet, olajat és tüzelő anyagot vásároljanak és tároljanak.

Illő, hogy saját szegényeinknek karácsony előtt meleg alsó- vagy felsőruhát adjunk a körülményekhez és lehetőségekhez képest. Ezért a jóléti osztály, hacsak teheti, készítsen bizottsági megbeszélés szerint kinek-kinek szükségéhez mértén szeretetsomagot, amelyet szép jóléti ünnep keretében át lehet adni a szegényeknek.

Sok áldás fakadt a szombati gyűjtőkosárból is, melybe ki-ki hoz egy darab kenyeret, egy süteményt, vagy ételt, szóval amije van, hogy abból

szombat délben a gyülekezet arra rászoruló szegényei jóllakjanak.

Ajánljuk a gyülekezet bizottságainak és a nőegyletnek, hogy ahol csak lehet, tartsanak szeretetvacsorákat, különös gondot fordítván a szegényekre.

A jóléti munkában nemcsak a felnőtt és idősebb testvérekre számítunk, hanem ifjú tagok munkájára is és azon szegények munkájára is, akik a „Tábea“ gyümölcseit élvezik.

Fontos a „Tábea“-munkánál az olcsó beszerzés, a pontos és szép munka és az ügyes eladás. Ezt a három problémát kell tanulmányozni állandóan a „Tábea“-bizottságnak. Forduljatok a központi jóléti osztályhoz tanácsért. Nékiünk olcsó beszerzési forrásaink is vannak. Jóléti feladatainknak csak akkor tudunk megfelelni, kedves Testvéreim, ha tekintetünket állandóan Azon tartjuk, aki megingathatatlanul járta az élet országútját és szíve indult meg a sokaságon, de fáradhatatlanul dolgozott azokért, akik testi vagy lelki segítségre szorultak. Előjogunk, hogy a világ legnagyobb nyomora közepette a Mester nyomában járhatunk. Vajjon szívünkben ég-e ugyanaz a tűz? Vajjon a sok teherhordozásban és fáradozásban nem fáradunk el? Isten megáld bennünket, hogy mi másokat megáldhassunk.

Sohlmann Károly.

Tapasztalatok.

Hűségés sáfár.

„Monda pedig az ő tanítványainak is: Vala egy gazdag ember, kinek vala egy sáfára; és az bevádoltaték nála, hogy javait tékozoíja. Hívá azért azt és monda néki, mit hallok felőled? Adj számot a te sáfárságodról, mert nem lehetsz tovább sáfár.”

Minden bizonnyal megegyezünk abban, hogy egy jót cselekvő népnek tizedet is kell fizetnie: „Mert marad még annak elege.” Na de mi legyen a szegényekkel? Akik igen kevés bevétel felett rendelkeznek és néha nagy a család, akiket táplálni és ruházni és iskolába kell küldeni? Fizessenek ezek is tizedet?

Ha a Bibliát tekintjük útmutatóknak, akkor e kérdésre csak egy feleletet találunk. Isten utai mindenekelőtt igazságosak. A tized tervében lehetővé tette ugy a szegény, mint a gaz-

dag számára, hogy része legyen az ő művében, hogy embereket üdvösséghez segítsen.

Egy alkalommal egy prédikátor, aki a tized kötelezettségét hirdette, igen szegény ember levelet kapta. Az illető és felesége nemrég lettek keresztényekké, de hallottak valamit a tizedfizetés kötelezettségéről és tudni óhajtották, hogy mit tegyenek. Az ember hetenként hat napig dolgozott és erre az időre csak tíz dollárt kapott. Házbérért havonta 2 dollárt kellett fizetniök, fűszerért és tejért hetenként 4 dollárt, (négy gyermekük volt, a legidősebb 6 éves) és az apa utiköltsége hetenként 2 dollár volt. Ezután maradt nekik fűtésre, ruházódásra, betegség eseteire és minden egyéb kiadásra csak heti 2 dollár.

„A tizedfizetés jelentett volna hetenként 1 dollárt” — írta az ember — „és mi készek vagyunk ezt megadni, ha ez a mi kötelességünk.”

A prédikátor, aki ezt levelet megkapta, nem tudta, hogy mit válaszoljon rá. De miután imádkozott, utasította az embert, hogy kövesse csak az Úr tervét és bizzon benne, hogy őt meg fogja áldani ígérete szerint. Négy hónap múlva a következő levelet kapta tőle:

„Emlékszel, hogy elmúlt ősszel úgy az én kedves feleségem, mint én is, megismertük azon kötelességünket, hogy tizedet kell fizetnünk, de nem értettük meg azt, hogy mimódon lehetséges négy kis gyermek mellett, csekély fizetésünkből tizedet adnunk? Mindazonáltal a te utasításod alapján, mi is csatlakoztunk a keresztény sáfárok szövetségéhez. Nos, a tél már majdnem elmúlt és csodálatos gondviselésben volt részünk, amennyiben az Úr ez idő alatt rendes ruhában járatott és táplált bennünket, még fizetésünkön felül is. Nem volt téli kabátom, amikor a tél beköszöntött és úgy gondoltam, majd megleszek télikabát nélkül is. Igen ám, de hideg volt és beláttam, hogy szükségem van rá, ezért ügyemet imában az Úr elé vittem. Két héten belül három télikabát került a birtokomba, amelyekhez oly módon jutottam, hogy még ha büszke lettem volna, sem ütközhettem volna meg az adomány módján és abba a helyzetbe jutottam, hogy én segíthettem más szegény embertársaimon. Azután könyörögtem, hogy az Úr adjon feleségemnek is meleg ruhát és majdnem közvetlen utána egyik rokonomtól kaptunk ilven ruhákat. Karácsony előtt felemelték fizetésemet és a többlet pontosan megfelelt a beadott tized összegének. Még említhetnék más dolgokat is, de legyen elég, ha kifejezem, hogy mulandó dolgok tekintetében háromszoros, lelkiek tekinteté-

ben százszoros áldásban részesültünk azért, mert engedelmeskedtünk Isten pénzügyi törvényeinek.”

Hűséges sáfár volt és gazdag jutalomban részesült.

Nem haltak éhen.

Egy munkás írja: „Húsz évvel ezelőtt egy általam ismert család meghallotta a harmadik angyali üzenetet. Ezek nemcsak elfogadták és hűségesen megünnepelték a szombatot, hanem ugyanúgy felismerték a tizedfizetés kötelezettségét is.

Egy este, még mielőtt a szombat mellett állást foglaltak volna, a verandájukon ülve, tanulmányozták Malakiás könyvét. A férj mondotta: „Hallod asszony, nincs-e szó Malakiás könyvében a tizedről?”

„Persze, hogy van, éppen tegnap olvastam felőle” — válaszolt erre az asszony. „Ha tovább olvasol, megtalálsz, ha jól emlékszem a 3-ik fejezetben.”

„Igen, itt van és ezt mondja: „Hozzátok be a tizedet mind az én tárházamba, hogy legyen ennivaló az én házamban, és ezzel próbáljátok meg engem, azt mondja a Seregeknek Ura, ha nem nyitom-e meg néktek az egek csatornáit, és ha nem árasztok reátok áldást bőségesen, hogy nem lesz elég hely annak befogadására.” (Angol ford.)

Az asszony letette a szemüveget, férjére tekintett és ezt mondta: „Jól van! De hogyan élhetünk meg és adhatjuk meg jövedelmünk tizedét? Attól félek, hogy éhen halunk.”

„De figyelj csak ide még egy percig és halld meg a következő verset:

És megdorgálom érettetek a kártevőt, és nem vesztí el földetek gyümölcsét, és nem lesz a szőlőtök meddő a mezőn, azt mondja a Seregeknek Ura.”

Isten Igéjének eme ígéretei mintegy belevésődtek szívükbe és mindketten elhatározták, hogy Istent szavainál fogják és megfizetik tizedüket. Nem sok nappal azután, hogy erre az elhatározásukra jutottak, megkezdték ünnepelni a szombatot.

Eleinte ez a család nagy ellenkezést szenvedett barátai részéről, egyesek pedig azt mondták nekik: „Éhen fogtok halni. Az efajta program mellett nem maradhattok meg soká.”

Húsz esztendő elmúlt azóta. Ezalatt az idő alatt az Úr gazdagon megáldotta ezt családot, úgyhogy több lett a pénzük, jobb az egészségük

és nagyobb békességük Istennel, mint bármikor annakelőtte. Régebbi barátaik, akik kijelentették nekik, hogy éhen fognak halni, megláthatták, hogy tévedtek jövendölésükkel. Ez a tapasztalat kétségtelenül sok más házban is hasonlóképpen ismétlődött. Senki sem engedheti meg magának, hogy visszatartsa tizedét.

„... és próbálj meg engem.“

Egy február este, mikor már majdnem mindenki eltávozott a gyülekezetből, a prédikátor és a gyülekezet takarítójának kivételével, aki még fiatal ember volt, az előszobában a következő kérdést intézte a prédikátorhoz:

„Figyeltem, amikor szólottál hozzám a keresztény sáfárság témájáról és én leplezetlenül kijelentem, hogy én ebben nem hiszek, de gondolkodóba ejtetél engem és elfogadom tanácsodat.“

Az elmúlt év folyamán csak 260 dollárnyi bevétel volt. Amint jól tudod, a gyárak az elmúlt évben túlnyomórészt leálltak és bár én állandóan munkát kerestem, csak kevés eredményem volt. Az én bevételeimből 16 dollárt adakoztam. Ha a tized helyes volna, akkor még 10 dollárral tartoznék. Én a fűszeresnek tartozom és az én családom alig rendelkezik a legszükségesebbel. Nem egyszer felálltam az asztaltól anélkül, hogy jóllaktam volna, mivel gyermekeimre tekintettem, hogy egészségüket megóvjam. Házamat súlyos adósság terheli és néhány hét múlva esedékesek a kamatok. Adnád-e nekem a tanácsot, hogy ilyen körülmények között arra használjam pénzemem, hogy megfizessem az Úrnak az egész tizedet?“

A prédikátor nagy zavarba jött, mit tenne ő most, ha annak az atyafinak a helyzetében volna? Erre így válaszolt: „Nem fogom néked azt mondani, hogy így tegyél. De ha te imádkozás után arra az elhatározásra jutnál, hogy megfizessed a hiányzó tizedet Istennek, és ha az esetben a mi mennyei Atyánk vonakodna az Ő ígését veled szemben betölteni, én soha többé nem fogok a tizedről prédikálni.“

Ezt követően néhány hét múlva éppen a bizottság össze akart ülni, hogy a különböző pénzügyeket elintézzék. A pénzügyi bizottság vezetője, amint belépett a tanácskozó terembe, kijelentette, hogy délelőtt egy fiatalember felkereste őt és könnyes szemekkel 10 dollárt adott neki tized fejében. Amint beszélgetett vele, megtudta, hogy a fiatalember munkanélküli és családja szükségét szenved.

Amint a prédikátor érdeklődött, rájött arra, hogy ugyanarról a fiataleberről van szó, aki vel néhány nappal előbb beszélgetett és amint a körülményeket mérlegelte, kijelentette: „Ez az ember elindult Isten ígéreteinek útján!“

A pénzügyi bizottság vezetője kijelentette, hogy kétségtelenül megérdemli az ilyen ember, hogy vele jót tegyenek. Azt mondta, adjunk neki alkalmat. Úgyis festetni akarok és őt fogom megbízni a munkával. A bizottságnak egy másik tagja mondotta: „Az én házamat is kifestetem vele.“

Igy munkálkodott Isten, aki embereken keresztül nyújtott neki segítséget. A fiatalember, aki még szombat este munka nélkül állt, hétfőn reggel már munkába állhatott. Az esedékesség napján kifizethette a kamatokat, sőt beléphetett előző munkahelyére, ahol 25%-kal magasabb fizetést kapott. Mi egyebet tehetett annál, hogy hálát adjon Istennek azért, hogy megnyitotta számára az égek csatornáit.

Carey Vilmos

Mikor még Carey (ejtsd: Kéri) Vilmos fiatalember volt, kijárt a falvakba és tanyákra Angliában, ahol hirdette az Evangéliumot, amikor csak alkalma nyílt rá. Egy nap valaki ezt mondta neki: „Carey, te elhanyagolod munkádat, miközben annyi időt töltesz az Ige hirdetésével.“ Carey ezt válaszolta: „Ez az én munkám; csak azért javítom a cipőket, hogy költségeimet fedezhessem.“ Ezenképpen mind a keresztények is, ha megértik sáfári megbízásukat Isten előtt: „Foglalkozásom az, hogy Isten országának kiterjedéséről gondoskodjak a földön és én csak azért kereskedek, vagy dolgozom a gyárban, vagy gyógyítom a betegeket, vagy bányászom a szenet, vagy művelem a földet, hogy ily módon fedezhessem a költségeket Isten szága érdekében.“

Az elkerülhetetlen óra.

Néhány hónappal ezelőtt egyik barátom betegágya mellett álltam, aki szemmeláthatólag közeledett élete végéhez. Éveken át hűséges volt, de amikor a végső leszámolás elé tekintett, azt igyekezett felfedezni, hogy nem mulasztott-e el valamilyen kötelességet? Rendes fizetésének a tizedét pontosan fizette, de ezen utolsó óráiban eszébe jutott, hogy volt még rendkívüli bevétele is, amelyből nem adott tizedet, ezért úgy intézkedett, hogy azonnal fizessenek be egy olyan

összeget a közösség pénztárába, amely megfelelt ezen hiánynak.

Nagy hatást gyakorolt rám ez az eset. Ugyanis, egészségünk napjaiban gondtalanok vagyunk, de amint közeledünk a végső leszámolás órájához, érezzük annak fontosságát, hogy minden néven nevezendő kötelességeinket teljesítsük, hogy szegyenkezés nélkül állhassunk az ítélőszék elé.

Sohlmann Károly.

„A legdrágább ajándék.”

„Mennybemenetele előtt az Üdvözítő ígéretet adott tanítványainak, és pedig a legcsodálatosabb ajándékát ígérte nekik, — a Szentlelket.”

„A Szentlélek volt az a legmagasztosabb adomány, melyet Atyjától kikönyörgött, hogy népét felemelje.” (DA 671. o.) A Szentlélek Krisztus helyettese, képviselője, . . . földi utóda.” Uo, 669. o.

Az Üdvözítő ígérete pünkösdi napján teljesedett be, midőn eljött a Vigasztaló, hogy mindörökké az Úr népével maradjon. A Szentlélek különféle ajándékokkal árasztotta el az egyházat „a szentek tökéletesbítése céljából, szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére.” (Eféz. 4, 12; 1. Kor. 1, 12.) Mindeme adományok közül kiemelkedő fontosságú: a prófétaság lelke. Ezen adomány által tudatja népével az Úr az ő akaratát. „Isten . . . szólott az atyáknak a próféták által.” (Zsid. 1, 1.) Dávid, Isten prófétáinak egyike (Apcs. 2, 29. 30.), így ír a saját tapasztalatairól: „Az Úrnak lelke szólott én bennem és az ő beszéde az én nyelvem által.” (2. Sám. 23, 2.) „Isten Szentlelkétől indíttatva szólottak Istennek szent emberei” (2. Pét. 1, 21.)

Miként a Lélek egyéb adományai is munkálkodnak az egyházban, mindaddig, míg Jézus dicsőségben megjelenik, hasonlóképpen vonatkozik ez a prófétaság lelkének ajándékára is. (1. Kor. 1, 6. 7; Jel. 12, 17; 19, 10.)

„Hajdan a próféták és apostolok által szólott Isten az emberekhez. Napjainkban szól hozzánk Lelkének bizonyosságtevése által. Isten az ő akaratát illetőleg és népének életirányára vonatkozólag még sohasem utasította népét komolyabban, mint teszi ezt napjainkban.” (Biz. 5. k. 661. old.)

A világ még nem élt meg olyan időket, mint aminők küszöbén most állunk; minden egyes

ember örök sorsa csakhamar elpecsételtetik. Nemsokára mindannyiunknak meg kell jelenünk az egész föld Bírāja előtt, meg kell állnunk Isten szent színe előtt.

Ebben az ünnepélyes órában, szerető menyeyi Atyánk milyen szívesen küld nekünk, gyenge, tévelygő, tehetetlen gyermekeinek üzenetet, olyan üzenetet, mely telve van szülői gyengédséggel. Ezek az üzenetek nemcsak életünk hibáit mutatják meg, hanem az Üdvözítő résztevő szeretetét és bűnbocsátó készségét is. Szívünket meg akarja tisztítani minden folttól, jellemünk minden hibáját, hiányosságát, rossz hajlamainkat javítani, pótolni kívánja, hogy azután felöltöztessen bennünket igazságának áldott ruháiba. Az ő öltönye olyan tiszta, mint a napsugár, melyet földi romlottság be nem szennyezhet.

Kedves Testvéreink, ezt kegyelmesen megtette és megteszi értünk Isten azokban az értékes kötetekben, melyekből szolgálólányának, White testvérnőnek ihletett kijelentései szólnak hozzánk:

Sőt, mindezek felett, melyek oly fontosak a gyülekezet előkészítésére, hogy megállhasson a királyok Királya színe előtt, az Úr ezekben az utolsó napokban a prófétaság lelke által bizton vezette népét, és vezeti a veszélyes úton át, az Ő országába s megőrizte minden gonosztól. Miként hajdan „puszta földön találta vala őt (Izraelt), zordon, sivatag vadonban; körülvette őt, gondja volt reá, őrizte, mint a szeme fényét” — hasonlóan akkor, midőn a megjövendölt óra ütött, a maradék nép egybegyűjtésére, az Úr az ő kicsiny nyáját szétszórva és megszaggatva találta, de megemlékezett ígéretéről: „Az elvesztetet megkeresem s az elüldözöttet visszahozom s a megtöröttet kötözgetem s a beteget erősítem”. (Ezék. 34, 16.)

„És próféta által hozta fel az Úr Izraelt Egyiptomból és a próféta által tartatott meg.” (Hóseás 12, 13.) Ugyanúgy, ezekben az utolsó napokban, midőn eljött Isten nyája egybegyűjtésének ideje, mely „szétszórtan élt e föld minden helyén és senki sem kereste, senki sem hozta össze őket”, Isten a prófétasággal ajándékozta meg kiválasztott eszközét. Isten szólott a kicsiny nyájhoz; az övéi felismerték szavát és megkezdődött a szétszórt nyáj egybegyűjtése.

A szent történelem évkönyvei szerint, amaz emlékezetes óra óta, mily csodálatos munka folyt az Úr nyájának egybegyűjtése érdekében, minden országban és minden éghajlat alatt. Mindezt a Szentlélek ereje vitte véghez, ki beszélt

hajdan a próféták által s ma is őrzi és vezeti az élő Isten egyházát előre, felfelé, menny felé.

Ha visszagondolunk az előttünk tornyosuló nehézségekre és az elvégzendő — szószerint is világszéles — munkánk elé meredő akadályokra, akkor csodálattal eltelve kell szemlélnünk az elénk táruló képet. Önkénytelenül kiáltunk fel: „Nézd, mit tett a mi Istenünk!” ... A minden népből, nyelvből és fajból összegyűlt népnek, Isten törvénytartó népének szíve egyetlen közös testvériségben dobban össze. „Egy a test és egy a Lélek, miképpen elhivatástoknak egy reménységében hivatottak el is; egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség; egy az Isten és mindeneknek Atyja, aki mindeneknek felette van és mindenek által és mindnyájatokban munkálkodik.” (Eféz. 4, 4—6.)

S eme világszéles mozgalom kezdetén, az a kicsiny társaság, a hívők közössége, 1844-ben, számszerint igazán nem volt nagyobb, mint ama pünkösdkor, Jeruzsálemben, ott abban a felsőházban összegyűlt kicsiny csapat. Nem voltak anyagi javaik, csupán csak mélységes, mérhetetlen szeretet élt bennük Üdvözítőjük iránt; Isten ígéjébe vetett hitük korlátlan és őszinte volt, teljes bizalommal hittek az Üdvözítő megígért dicsőséges második eljövételében s megingathatatlanul bíztak abban, hogy ez a nagy nap közel van, az ajtó előtt. Komoly imával és bizó hittel kutatták Isten ígéjét, — beleértve a prófétai könyveket is, — hogy azt világosan megértsék. Isten meghallgatta imáikat. A próféciák megértését szolgáló kutatásaikat Isten állandóan terjedő világossággal jutalmazta; s Isten rájuk bízta azt a nagy feladatot, hogy másokkal is közöljék a nekik kinyilatkoztatott igazságokat. Így törtek előre, s előkészítették a második adventmozgalmat.

Ennek a mozgalomnak a legfőbb tényezője, eddigelé még sohasem tapasztalt sikerének titka, hogy oly csodálatosan behálózta az egész világot, az, hogy ezt a népet a prófécia szülte s a prófécia adománya által Isten még mindig szól hozzájuk. Ez a legfőbb oka annak, hogy ez a mozgalom legyőz minden ellenállást, hogy követői szívesen elviselnek minden üldöztetést, — még a halált is, s bár növekedése s fejlődése folyamán világszéles szervezetté nőtt ki, mégis mindenkor megőrizte egységét.

Őrizzük hát meg mindenkor atyáink egyszerű hitét, kövessük példájukat odaadásban és kötelességteljesítésben. Irányítsuk lelki szemünket, tekintetünket mindig Jézusra, Megvál-

tónkra és Üdvözítőnkre. Mialatt áldott Üdvözítőnk eljövetelére várunk, legyen mindenkori imánk:

„Küldd el világosságodat és igazságodat, azok vezessenek engem; vigyenek el a te szent hegyedre és hajlékaidba.” (Zsolt. 43, 3.)

*

„Bízzatok az Úrban a ti Istentekben és megerősítettetek; bízzatok az ő prófétáiban és szerencsések lesztek!” (2. Krón. 20, 20.)

Traktátkezelők! Figyelem!

1. Saját érdekében minden gyülekezet írja össze a jövő évi megrendelését.
2. Vágja ki az alábbi megrendelő-lapot és küldje be egy levélborítékban a kiadóhivatalba december 15—20. között.
3. Az 1939. évben a traktátírók folytassák lelkesedéssel munkájukat Isten dicsőségére, a gyülekezet építésére, barátaink megnyerésére.
4. A megrendelések kiállításánál és a pénzösszegek beküldésénél a legnagyobb elővigyázatosságot kérjük, nehogy valami ok adódjon a félreértésre.

Itt levágandó!

MEGRENDELÉS 1939. ÉVRE

Gyülekezet: -----
(Csoport részére csak a gyülekezet megrendelésére küldünk!)

Pontos cím: -----

----- drb. Lecke

----- „ Idők Jelei

----- „ Boldog Élet

----- „ Reggeli Dicséret

----- „ Advent Hirmök

traktátkezelő aláírása

gyülekezetvezető aláírása

KÖZLEMÉNYEK.

Örömmel értesítünk benneteket, hogy az „Advent felekezeti történelme” című kis könyv elkészült és a Kiadóhivatalban már megrendelhető.

Elsősorban a laikus bibliamunkás-tanfolyam résztvevői tartoznak megvenni, mert a könyvecske tankönyvüket képezi. Azonban ajánljuk mindenkinek, mint érdekes és fontos tanulmányt, melynek tartalmát minden h. n. adventistának ismernie kell.

Az Unióbizottság legutolsó ülésén a következő határozatokat hozta:

1. *Készpénz-árusítás.* Tekintettel arra, hogy a traktátfiókok adóssága az egész Unióban nem-hogy csökkenne, hanem növekedik, mostantól kezdve (a szombatiskolai tanulmányokat kivéve) tagjaink és barátokozóink csak készpénz-fizetés ellenében kaphatnak könyveket, füzeteket és traktátokat a traktátfióktól.

Megemlítjük azt a régi szabályt, hogy csakis traktátfiók útján lehet a kiadóhivatalból bármit is rendelni.

2. *Szombatiskolai missziójelentés.* „Missziójelentéseink” felolvasása nem történt egységesen. Mivel a missziófelolvasás és az adakozás szorosan összefügg, elhatározta az unióbizottság, hogy a „Misszióterületek” felolvasása az új lecke után következzen, közvetlenül az adakozás begyűjtése előtt.

A kiadóhivatal kérelme.

A Mindenható iránt érzett hála hatja át szívünket, ha arra gondolunk, hogy ez esztendő folyamán megáldotta a gyülekezetekkel való együttműködésünket és gyümölcsözővé tette azt nemcsak anyagi, hanem léleknyerési szempontból is, mert számos bizonyosságával rendelkezünk annak, hogy a Kiadóhivatal által előállított iratokból sokan nyertek lelki vigaszt és meg-erősödést.

Kifejezzük ama reményünket, hogy a *küszöbön álló imahét alatt*, valamint az egész elkövetkező esztendőben imádságaitokban meg fogtok emlékezni rólunk; kérni fogjátok az Urat, hogy sohase tévesszük szem elől az Úr Jézus eme szavait: „Nálam nélkül semmit sem csele-

kedhettek.” Tudatában vagyunk annak, hogy milyen veszedelmek leselkednek reánk, akik a kereskedelmi élettel is szoros kapcsolatban állunk, de másrésről azt is tudjuk, hogy — *igazmondóknak, tisztességeseknek, becsületeseeknek, ígéreteinkhez saját károsodásunk árán is ragaszkodóknak* — egyszóval keresztényeknek kell maradnunk minden körülmények között.

Igyekezzünk fogunk tölünk telhetőleg a jövőben is *szolgálni*. Ha azonban minden jó szándékunk ellenére is, valami hibát követnénk el, arra kérünk, *írjátok meg azt közvetlenül nekünk* és mi igyekezünk az *írásbeli* reklamációt rövid úton elintézni.

Az idő komolysága mindnyájunkat arra int, hogy senki se tévessze szem elől a nagy célt: Isten országának eljövételét. Ebben a célban forrjunk olyan egységbe, melyen a pokol kapui sem vehetnek diadalmat.

Az új esztendőre e sorok minden olvasójának a Mindenható gazdag áldását kívánja a

Kiadóhivatal.

REGGELI DICSÉRET NAPTÁR 1939. ÉVRE mindenkinek szükséges !!!

MERT:

hasznos a családnak —
— nélkülözhetetlen a háznál
érdekes kis zseblexikon —
— első segélynyújtás kátéja
világos postai tájékoztató —
— áldásos napi tanulmány
pontos szombati figyelmeztető —

EZÉRT:

Mindenki külön-külön —
— rendelje meg a maga számára

Á R A 7 0 F I L L É R !

ADVENTHIRNÖK

a magyarországi H. N. Adventisták negyedévenként megjelenő gyülekezeti közlönye

Szerkesztő: **Veszeloovszky Gyula**

Kiadásért felelős: **Jenik Gyula**

EGYES SZÁM ÁRA 20 FILLÉR

Gyarmati és Bász nyaranda, Budapest — A nyomdáját felelős: Bósz Ferenc